

2. **POŚLAD** (5) *av*

poślad (5), [**poszlad**].

o *jasne*, a *pochylone*.

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Późno, na ostatku, w końcu; posterius Cn (5) : [Profto ták/ iáko gdyby kto ná pismie moim nápiśał zásię pímo íwoie/ którym to wtórym pímmem/ nie zdiąłby liter moich/ áleby ie pokrył: tak téż y dobrodzieyftwo poślzlad przychodząc/ może niedopusćić/ żeby krzywdá widziána bydź miála. SenekaGórn 275; TomZbrudzBrul Gen 47/2.]

W przeciwstawieniu: »wprzod ... poślad« (1): Prawdziwa tedy náuká íełt/ że my ná wieczery Páńkíey prawdziwie pożywamy ciála y krwie P. Kriřtuřowey [...] przez wiáre á zá ípráwá Duchá s. przy chlebie y winie/ nie w przod/ nie pořlad/ ále zarázem. RejPosWiecz³ [97]v.

Wyrażenie przyimkowe: »na poślad« (4): OpecŻyw [61]; [tablica złota] Taleřfowi dana íełt, ale íey on niechciał, ale rozkazał íą dać drugiemu mędrzewi Biantowi. Biant lepak kazał íą dać trzeciemu mędrzewi Pitakowi, á ten lepak inemu, aż napořlad przynieřona Solonowi. BielŻyw 2; przeto íe [gruszki] téż napořlad íedzą mądry ludzie. GlabGad K8; vinum tortivum, Które ná poślad bywa wyciskano/ pořlednie wino. Mqcz 459b.

Synonimy: ostatnie, pozno.

Cf [OPOŚLAD], POŚLADY

KW